

PETR PITUCHA: Dobrodruzi po haluzi

Táta tvrdil, že mě vychovala ulice. Nedivím se tomu. On na mě neměl čas. Vlastně měl, ale jen když šlo o klavír. Hodiny u mě vydržel sedět a fackovat mne, až mi hlava brněla. Po několika dávkách pohlavků jsem zpravidla vůbec nevěděl, co hraju, a facek s chybama přímo úměrně přibývalo. Za každou jedna. Někdy i dvě. Nebo se mi na škopovici snesla otřesná, potupující a otupující bubnová palba lepanců.

Kdybych za ně dostal po koruně, byl by dneska ze mne multimiliardář.

Fotr ze mě osm dní v týdnu cepoval virtuóza a byl schopen ucepovat mě třeba k smrti. neodpustil mi ani ň a každé lajdáctví odnášela hlava i prdel. Každou chvilku jsem byl v koupelně ohnutý přes okraj vany a vzduchem svištěla gumová žaludeční sonda, doprovázející da capro árii: Tatíčku, já už víckrát neudělám!

Abych na ten slib nezapomněl, následovala ještě přehršle přídavek. Automaticky mi tím byl připomínán asijský původ našeho rodu.

Ubrečený, usoplený jsem totiž po každé takové "terapii" vypadal jak čínský bůh srandy. Co holt do jiných vlévají trychtýřem, do mě fotr vtlokal řezem. Jako na pedagoga na něho tedy můžeme s klidným svědomím zapomenout.

Na matku taktéž. Vládla prakrem, jenže mnohem raději pěstovala erotické hry, takže na nadílky klepáčem jí bohudík moc času nezbylo. Pro úplnost dodejme, že babina mě především krmila. Žaludek dobrotami, duši otřesnými, sugestivně vyprávěnými pohádkami, dojmajícími k slzám.

Děda prý mi, už jako batoleti, snášel modré z nebe. Vzpomínky na to jsou však sporé a ty pozdější, čerstvější, ho bohužel zafixovaly vysedávajícího většinou po hospodách a opilého ze zoufalství nad tím, jak se mu rodina zvrhávala. Kdo mě, krucinál, vychovával?

3

(Nápad)

Od určité doby jsem instinktivně tušil, že se v mém životě musí něco podstatného změnit. Co konkrétně, o tom jsem neměl ani páru. A přiznávám, že jsem o tom nijak zvlášť nepřemýšlel.

Život ubíhal jako variace na dané téma. Řeknu-li to na rovinu, lítal jsem z maléru do maléru. Přitom mi většinou už předem bylo jasné, do jaké kraviny se pouštím. Nastávající katastrofy a jejich následky se daly snadno předvídat.

Vyhnout jsem se těmto průserům ovšem z nějakého tajemného důvodu nedokázal. Odmalička jsem předem cítil bolestivý výprask, věděl jsem, že budu mít na zadku klobásky, hlas ochraptělý řevem a v duši drásavý pocit z ponížení, které jsem vždycky jen s maximálním nasazením všech sil dokázal překousnout, nebo přehodnotit. Třeba ve vztek. A následoval a nová volovina. Bohužel mi ani jako děcku, ani pozdějšímu pubertákovu nikdo nedovedl vysvětlit, jak hluboké jsou psychické kořeny mého vyvádění.

Psychologie se v naší rodině odehrávala formou nadávek, hrozeb, urážek, výčitek, sadistické ironie, bití a jiných hulvátství. Otec s matkou mě školili prakticky mlácením, nebo teoreticky tím, že mi vyhrožovali polepšovnou. Cílem bylo vymodelovat ze mě živoucí důkaz jejich vlastní velikosti, důležitosti a moudrosti.

Byl jsem tedy pouze experimentálním objektem, vytahovaným dle libosti ze šuplíku rodinného příborníku za účelem produkce, demonstrující pak příbuzenstvu, přátelům nebo známým, čeho všeho je potomstvo zploditelů schopno.

....

Nepříjemně často jsem sedl na lep rodičům. S katastrofálními následky. Odmalička jsem byl jak se říká "vybijokno" a stížnosti nebraly konce. Pud sebezáchovy mě nutil zapírat, co se zapřít dalo.

Táta to tušil nebo předpokládal, a proto si např. v souvislosti s jednou poznámkou v žákovské knížce asi tak ve čtvrté třídě na mě vymyslel léčku, chtěje vypátrat, jestli je stížnost oprávněná. Začal mi líčit, jak za svého mládí řádl a jak byl na to hrdý.

Já blbec ho málem nenechal domluvit a hrdě jsem vyklopil, že zrovna dneska jsem zmlátil o rok staršího barabu, který se mi zdálky vysmíval, mylně se domnívaje, že ho nedoběhnu. Dohonil jsem ho, pár jsem mu jich ubalil, požaloval to na mě a byla z toho poznámka. Tátovi se během mého výkladu leskly oči, což jsem považoval za důkaz solidarity s mým počínáním. Bohužel byl asi jen hrdý, jak se mu podařilo mě obelstít, a korunoval všechno starým známým "Marš do koupelny", kde se mi na prdel podepsal gumovou sondou. Od toho večera jsem se mu už s ničím nesvěřoval. Ani matce jsem nemohl nic vypravovat, protože by to "vydrbala" dál. A byl by další nářez.

17

(Soči)

Byl jsem na nejistotu zvyklý, a pokud nekulminovala ve strach, dovedl jsem s ní zacházet. V průběhu dětství jsem ji prožíval dennodenně.

V 17.00 jsem měl bezpodmínečně sedět u klavíru. Jenže já místo toho obyčejně buď lítal po sokolském, nebo po Petráku, honil jako četník zloděje nebo jako chmaták utíkal před lapiduchy.

Přes haldy, doliny, pole, louky, lesy.

V okruhu až deseti kilometrů, takže jen málokdy jsem mohl slyšet Kupředu;levá, kupředu levá, zpátky ni krok hřmějící v pět hodin z tlampačů jako úvod pravidelných oznámení národního výboru. Nedožvěděl jsem se tak skoro nikdy, kdy a kde se koná příští dobrovolná brigáda občanů, který úderník překonal rekordní normu soudruha Stachanova a kdo nasbíral nejvíc papíru, železa, barevných kovů nebo kostí.

takže jsem se potom, v létě za šera, v zimě za tmy, plížil domů a až před poslední roh, zpoza něhož bylo vidět do kuchyně, jsem v sobě živil naději, že doma není ani máma, ani táta. Přičemž první alternativa byla pravděpodobnější. A byla-li matka přeci jen doma, stálo mě to pár facek nebo mě párkrát plácla vařečkou.

Táta mi dával baňu hned u kuchyňských dveří a za vlasy mě odtáhl do koupelny, kde mě zvalchoval žaludeční sondou. Po výprasku jsem si musel umýt ruce a opuchlý od breku, usoplený jsem nastupoval ke klavíru, kde mě fotr fackoval dál. Někdy ještě dlouho po půlnoci.

Z nejistoty jsem si tehdy nic moc nedělal. Skrývala v sobě i kus naděje. Strach ne. Proto byl podstatně horší.

Snažil jsem se převíta lstivě neutralizovat.

Stylem kvalifikovaného fakira jsem například domů vlézal záchodovým okýnkem, spláchl jsem a vkročil do kuchyně jakoby z pokoje, v němž stál klavír. Někdy jsem předtím ještě bříknul pár akordů, prostě jako bych byl doma a cvičil už hodiny. Když jsem jednou během horolezecké akce šlápl na krk tátovi, sedícímu na míse, začal v půl páté zamykat dveře záchodu. Takže jsem do baráku lozil střechou.

Cestu, vedoucí ze zahrady po zídce přes čekárnu ordinace na střechu k některému z okýnek, jsem měl zmapovanou a ověřenou důkladně, mohl jsem ji absolvovat třeba poslepu.

I na to mi však krotitel přišel a zamykal železné půdní dveře. Pouštěli mě pak k sobě kuchyňským oknem výměnku babina s dědou. Výprask jsem stejně skoro vždycky dostal, poněvadž fotr sice byl cvok, na hlavu ale padlý nebyl.

20

(Obřízka)

Systematickou sexuální osvětu společnost koncem čtyřicátých let ještě nezavedla, takže jsme paběrkovali, kde se dalo. Nevzdělávaly nás jenom holky. Ve smečkách samostatných pořizků "vyučovali" samci. Šťavnatě i květnatě. Napínavě. Vážili jsme si jich, bledli jsme závistí.

Vydrželi jsme vyhlášeným, podstatně starším předupníkům naslouchat soustředěně a nekonečně dlouho. Od nich jsme pochytili kouzlo ženského pohlaví. Pásli jsme po něm, kde se dalo. Připisovali jsme mu magické schopnosti. Uvidět obnažený ženský klín patřilo k permanentním, přednostním tužbám dávno před pubertou.

S mladšími sestřenicemi a stejně starými spolužačkami jsme si už v útlém věku osmi- devíti let hráli na doktory, pubertujícím kámošům jsme přihlíželi při onanování. Pamatuji si, jak jeden z nich dokonce hňácal kajetána v poslední lavici pomocné školy. Po devíti letech povinné školní docházky to dotáhl do čtvrté třídy. Oči vyvaloval ne ze zájmu o učební látku, přednášenou u tabule buď bohorovně klidným, nebo definitivně rezignovaným učitelem, nýbrž v důsledku sršícího chtíče.

A my za oknem údivem, jak je něco takového vůbec možné.

Jednou nás neohrožený masturbant přistihl, jak si hrajeme na hasiče. Muselo přitom jít o požár něčeho strašně jedovatého, poněvadž jsme ho hasili v plynových maskách, které jsem našel na půdě.

" Francuzovi", jak byl onanista všeobecně nazýván, masky okamžitě mocně zaimponovaly.

Chtěl aspoň jednu z nich. Za každou cenu. Neměl však ani sbírku ptačích per, ani známek, nevlastnil prak ani stragulu. Prostě nemohl za masku vůbec nic vybuchat. Ofin se o všem zmínil před svým značně starším bráchou a Slavek měl fantastický nápad.

Měli jsme Tondovi masku dát, když nám za to vzadu na Petráku, tak na hodinku nebo dvě, půjčí svoji mladší ségru. Dostavil se s ní v přesně stanovenou dobu, bez upejpání ulehla do trávy, vykasala sukni a roztáhla nohy. Kalhotky neměla.

První byl na řadě Slavek, za ním Ruda. My dva s Ofinem jsme si pouze smočili prostředníčky. Slavek a Ruda si všechno ještě několikrát zopakovali a ani holka nezahálela. Během akce kolem sebe vleže natrhala pěknou kytičku fialek.

Tondův chlípny obličej vazel v plynové masce.

Spokojeni, ukojeni a poučeni jsme to za nějaký čas rozpustili. Starších instruktorů jsme si vážili daleko víc a oba nám prožitou slast opláceli tím, že nás na "sokolském" vybírali do svého mužstva.

Nemuseli jsme s Olinem dělat "záprtky".

Hlavně že jsme na vlastní oči spatřili, k čemu máme frantíka. Muselo to být mnohem hezčí než onanování.

Nic jiného nám však nezbývalo, poněvadž o druhou zelenou plechovku s plynovou maskou jsem za žádnou cenu nechtěl přijít. Při fotbalovém losování jsme tedy po čase opět záprtkovali. Já častěji než Ofin. měl jsem toliko mladší bráchy. Těsně po prvním svatém přijímání jsem se zamiloval.

...

Bezprostředně poté jsme s Ofinem začali chodit do břízek s Jarkou a Evou. Dosaďte jsme si zamacali a došlo to tak daleko, že nám ukázaly svá ohanbí. Po vyzvání k "revanši" jsme panicky zdrhli.

Příště mi Jarka sdělila, že do břízek nemůže, protože má "měsíčky". Dokázal jsem si pod tím pojmem představit všelicos, a tak jsem se pro jistotu zeptal babiny. Pokoušely se o ní mdloby a odbyla mě nezvykle stroze větou: " Na to, synku, máš ještě dost času !" Takže jsem se na "návštěvu, menstruaci, menzes nebo krámy"radši už nikoho neptal. Ptát se na něco doma pokaždé zavánělo výpraskem.

Nebo něčím horším. Bolestivějším.

Kdyžmě jednou odpoledne fotr od klavíru poslal do ordinace, myslel jsem, že jde o přecheknutí, a podmíněným reflexem jsem zamířil do koupelny.

" Kam jdeš, hňupe, řekl jsem do ordinace !"

Udělal jsem v chodbě čelem vzad a s lepancem jsem vkročil do ordinace.

Ukázal na "kozu4, jak nazývali gynekologický stůl, uprostřed místnosti, vysadil mě na něj a beze slova ze mě stáhnul trenýrky. Když mě chytil za pindíka, zavřel jsem oči hrůzou a bylo

mi jasné, oč jde.

Chtěl mi ho uřezat !

Taka je to tu !

Babina s matkou mi to, každá z nich nadmíru sugestivně, předpovídaly už dlouho, nepřestaly se pomočovat. Teď budu mít v noci od chcanek pokoj.

Cítil jsem, jak mi lulínka pomazal něčím vlhkým a začal řezat Ne docela. Jenom obřezávat.

Věděl to však v tu chvíli pouze on. Ležel jsem na koze ztuhlý jak rampouch a ostrou bolest jsem snášel bezhlesně. U fotra totiž člověk nikdy nevěděl, jak v příštím momentě bude reagovat.

Byl jsem připravený na všecko. Potom mi ptáka zafačoval a kyrysnickým tónem mě poslal zpátky ke klavíru. Nevím, co jsem hrál, ale při první příležitosti jsem pelášil na záchod zkontrolovat stav zraněného, vězícího ve sněhobílém obinadle.

Moc jsem toho neviděl. Každopádně neořezal všechno.

Když mi, mnohem později, paní profesorka sáhla na poloměkký pohlavní úd a nevěřicně se mě ptala, jsem-li židovského původu, musela mi vzápětí vysvětlit, že jsem obřezaný, jedná se přitom o náboženský rituál a podstatně to usnadňuje hygienu. Žeto oddaluje výron semene, čímž se prodlužuje pohlavní styk, mi zamlčela.

Zanedlouho ve mně vzklíčilo podezření, že záměrně.

...táta o mně tvrdil, že myslím kulema. Jistě s nejlepšími úmysly mě po nich párkrát šasnul masivní přezkou vojenského opasku... Ale nebuzeroval mě jenom fotr. Postupně a pomocí cizích lidí jsem si to začal uvědomovat. Při vši smůle jsem měl obrovskou kliku. Uprostřed zachlazené puberty jsem dostal báječnou učitelku, která mě vedla rukou citlivou i dovednou. Dospěl jsem u ní fyzicky, duševně, politicky i pohlavně...

Formovaly mě i všechny pozdější milostné vztahy. Ve srovnání s tím prvním-závratným, omamným, drásavým i opojným-však bohužel bohužel a moc často pouze bledly závisť. Je paradoxní, že jsem nakonec prchal nejen před socialismem, nýbrž i před jeho chapadly... That's life... (autor v rozhovoru s rádiem Anténa)

Určitě se několik lidí pořádně nasere. Ale co by to bylo za knížku, kdyby se kvůli ní nikdo nenasral... (Literární agent A.)

Chceš v pysk, nebo se obejdeš, heřidupo?! (Anonym během autogramiády v Ostravě)

Petr Pitucha se narodil v Ostravě (1940), chodil do školy v Michálkovicích. Absolvoval konzervatoř a vysokoškolské studium. Emigroval do BRD, kde působil jako učitel hudby a rozhlasový reportér. Během 35 let napsal několik set příspěvků a pozval k mikrofonu téměř dva tisíce hostů.